

KAZALIŠTE

Posjet Maloj sceni

Kazališna patrola

Predstava Krava Ružica pokazala je kako se suočiti s onima koji nas maltretiraju kritiziranjem i prigovaranjem

Od ovog broja na put kreće Kazališna patrola, koju ćete činiti vi, učenici koji posjećujete kazališta i čitate Modru lastu.

Kazalište je poput čarobne kutije – kad u nju uđete, čini vam se da ste ušli u neki drugi svijet, a onda shvatite da ste zapravo u svojem svijetu, sa svojim drugim ja.
Za prvi posjet toj čarobnoj kutiji naša je Kazališna patrola odabrala «Malu scenu» u Zagrebu.
Čim uđete u to kazalište, učini vam se

kao da ste došli u svoju kuću - ugodno je, prisno, a mala pozornica kao da vam kaže: *Ja sam tu za vas, vi ste članovi moje kazališne obitelji.*
Na svojem prvom pohodu Kazališna patrola gledala je predstavu *Krava Ružica* – toplu, simpatičnu priču koja govori o problemu koji je svuda oko nas: u školi, na ulici, u obitelji. Naime, na seoskom imanju živi krava Ružica

Kazališnu patrolu u ovom broju čine Branimir, Dominik, Korina, Marija, Nikolina, Laura i Antun, učenici PŠ Novo Čiče (blizu Velike Gorice) i njihovi učitelji Stjepan Lončar i Stevo Rabljenović

koja neprestano prigovara svim životinjama, pa čak i svojem gazdi, koji je zbog toga pošalje u Afriku. Nakon njezina odlaska sve životinje odahnu, ali krava Ružica i u Africi terorizira životinje. Stoga slon, žirafa i krokodil bježe iz Afrike i traže utočište na seoskom imanju.
Gazdi ne ostaje ništa drugo nego da Ružicu vrati natrag kako bi se afričke životinje mogle vratiti u svoj zavičaj. Ružica se vraća, a domaće životinje ponovno strepe od njezina prigovaranja, ali se dogodi neočekivani obrat: na prvi pokušaj Ružičina prigovaranja i kritiziranja životinje reagiraju miroljubivo i pozivaju je da im ispriča svoje afričke doživljaje. I ona počne pričati nadugačko i naširoko, otkrivajući svoju novu stranu, a životinje je slušaju i

Marija Tuksar
Fotografije: Mala scena, Ana Šesto

Što su rekli članovi Kazališne patrole

Krava se trebala zvati Ruža ili Ružetina, a ne tako nježno: Ružica.
Predstava je pokazala kako se ponekad ponašamo prema prijateljima, a da toga nismo ni svjesni.
Takvih Ružica ima i u našoj školi.
Ipak, ne smije se zabaviti da je Ružica u duši bila dobra i da je davala mnogo mlijeka.
Najljepše mi je bilo kad su se svi na kraju pomirili.
Najviše mi se svidjela igra s kvačicama na konopcu za sušenje rublja. Kao da sam se ja igrala s prijateljicama!

U predstavi glume dvije mlade glumice – Nera Stipićević i Ana Majhenić, i to tako uvjerljivo da gledatelji na kraju zaborave da na pozornici nema stvarnih životinja, već da je Ružica samo jedna istočkana plahta, da je rukav slonova surla, a krokodil zelene hlače s nanizanim kvačicama kao zubima.

slušaju, otkrivši da su našle rješenje svoga problema i da mogu živjeti zajedno bez obzira na svoje različitosti.
Mladi su gledatelji tijekom predstave bili dio priče sudjelujući u rješavanju problema. Neki su se prepoznali kao Ružica, a neki kao Životinje koje je Ružica maltretirala svojim kritiziranjem, no svi su polako spoznавali kako se problem ne rješava bježanjem od problema nego suočavanjem s problemom. Umijeće odrastanja je u spoznaji da probleme možemo rješiti, samo ih prije moramo prepoznati, i to ne samo u drugima nego i u sebi.